

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12709/2023
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Часлав Анђелковић, адвокат из ... против туженог - противтужиоца Привредног друштва „Миранко“, ДОО из Крушевца, ради накнаде дуга и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца - противтуженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2473/23 од 10.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца - противтуженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2473/23 од 10.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца - противтуженог изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2473/23 од 10.11.2022. године,

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 696/17 од 20.04.2022. године у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца противтуженог којим је тражио да се тужени противтужилац обавезе да му исплати износ од 263.075,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.04.2017. године до исплате. У ставу другом изреке, укинут је у целости платни налог садржан у решењу о извршењу јавног извршитеља Омера Екића из Крушевца И.Ивк 146/17 од 28.04.2017. године. У ставу трећем изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог противтужиоца, па је тужилац противтужени обавезан да туженом противтужиоцу на име дуга за пружене услуге снабдевања топлотном енергијом исплати износ од 35.703,70 динара, са законском затезном каматом на појединачне новчане износе од доспелости до исплате. У ставу четвртом изреке, обавезан је тужилац противтужени да туженом противтужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 236.194,50 динара.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 2437/22 од 10.11.2022. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца-противтуженог и потврђена

пресуда Основног суда у Крушевцу П 696/17 од 20.04.2022. године. У ставу другом изреке, одбијен је захтев тужиоца –противтуженог којим је тражио трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац противтужени је изјавио благовремено ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023- други закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одлучено је усвајањем противтужбеног захтева који се односи на обавезу тужиоца противтуженог ради плаћања цене испоручене топлотне енергије и одбијањем захтева тужиоца противтуженог за враћање више исплаћене цене за испоручену топлотну енергију. О основаности противтужбеног захтева нижестепени судови су одлучили применом одредаба чланова 11, 12, 15, 21, 26, 46, 50. и 262. став 1. Закона о облигационим односима. Нижестепени су судови су закључили да се тужени противтужилац није неосновано обогатио на рачун туженог.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима странака са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац противтужени уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би призилазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној или правној ситуацији. Ревизијом тужилац добија утврђено чињенично стање, али посебна ревизија из члана 404. ЗПП резервисана је за питања везана за примену материјалног права, па нису испуњени услови за прихватање ревизије из члана 404. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостпеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.03.2017. године. Вредност предмета спора по тужби износи 263.075,00 динара, а по противтужби 35.703,70 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којој вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић